

Wycieczka nr 6

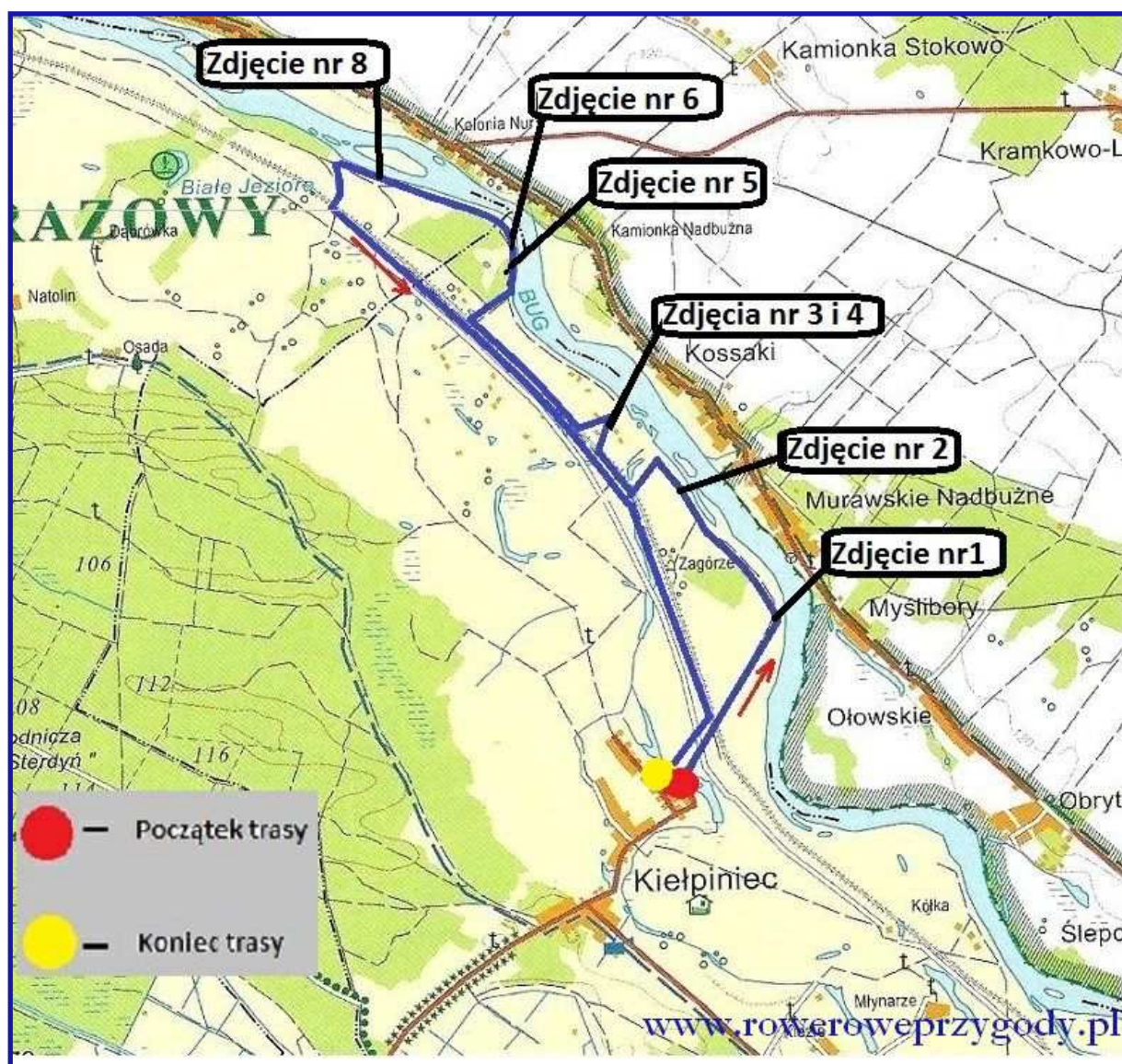
KIĘLPINIEC - w dół rzeki BUG – powrót do KIĘPZIŃCA

Dystans: od 11 do 13 km

Rodzaj wycieczki: piesza

Stopień trudności: niski, czasami średni (w zależności od warunków atmosferycznych)

Minimalny wiek uczestnika: 11-12 lat

Fragment mapy przedstawionej powyżej za uprzejmą zgodą Wydawcy, pochodzi z *Mapy Turystycznej „Nadbużański Park Krajobrazowy” wydanie II poprawione*, wydanej przez Pracownię map i wydawnictw turystycznych „MH” HABA Mirosław, tel. 601-072-894, e-mail: mh_mapy@wp.pl

Wycieczkę rozpoczynamy od punktu ekologicznego w Kiełpińcu, znajdującego się na skraju wsi od strony rzeki Bug. Najlepiej po wjeździe do Kiełpińca od strony Sterdyni, jechać prosto, nigdzie nie skręcając. Jest to miejsce dogodne dla turysty zmotoryzowanego, gdyż oprócz altany, w której możemy się posilić jest także miejsce, gdzie możemy bez problemu zaparkować samochód. Po zaparkowaniu samochodu, kierujemy się w lewo, mijamy kilka zabudowań łącznie z urokliwym domkiem nazwanym „Kempówka”, by chwilę potem skręcić w prawo w dosyć szeroką piaszczystą drogę (oczywiście zimą tego piachu pewnie nie będzie widać), która zaprowadzi nas wprost do wału przeciwpowodziowego. Dla wygody, w dalszej części opisu będę używał słowa „wał”. Droga wygodna, po około kilkuset metrach przechodzimy przez wał, po czym kierujemy się dalej prosto, by po przejściu ok. 1000 metrów dojść do rzeki Bug (**patrz zdjęcie nr 1**). Tutaj kierujemy się w dół rzeki, tj. w lewą stronę (podaję na wszelki wypadek kierunek, gdyby nie było widać nurtu).

Zdjęcie nr 1 - Rzeka Bug w całej swojej okazałości.

Niestety, długo nie nacieszymy się widokiem rzeki, gdyż gęste zarośla wierzbowe skutecznie utrudniają nam wędrówkę wzdłuż jej brzegu. Jesteśmy zmuszeni obejść zarośla, jednakże obejście nie jest niewygodne, dlatego, że możemy skorzystać z drogi polnej, która przebiega równoległe do Bugu. Po około 1,5 km dochodzimy do starorzecza (prawdopodobnie), zupełnie oblodzonego. Specjalnie zaznaczyłem prawdopodobnie, gdyż nie jestem pewien, czy

to jest starorzecze (tj. stara odnoga Bugu), czy też Bug właściwy rozdzielony podłużną wyspą. Jak widać na mapie powyżej, raczej to wygląda na starorzecze.

Po drodze można natrafić na bardzo sympatyczne i często spotykane o tej porze roku **czyże** znane również **czyżykami**, które chętnie korzystają z pokarmu, znajdującego się na olszach. **(patrz zdjęcie nr 2).**

Czyż (czyżyk) – ptak z rodziny luszczaków, znacznie mniejszy od wróbla. Najłatwiej jest go spotkać zimą, kiedy zbiera się w stadka liczące nawet do 30 sztuk. Na naszym, nizinnym terenie możemy

spotkać czyżyki z dalekiej północy (np. ze Skandynawii). Obok szczygła, czyże były jednym z najczęściej hodowanych w klatkach ptaków. Hodowane w niewoli nie traciły nic ze swojej wrodzonej ruchliwości i ładnego świergotania. Jak wyczytałem w Wikipedii, niegdyś hodowcy chcąc wyhodować ptaka o wyjątkowym wyglądzie i śpiewie, łączyli je z powodzeniem z

Zdjęcie nr 2- A oto nasz sympatyczny bohater.

Zdjęcie autorstwa Sławomira Staszczuka - licencja Creative Commons

makolągwami, kanarkami, szczyglami, dzwońcami. Obecnie Unia Europejska zakazuje tego typu praktyk. Jak wspominałem wcześniej najłatwiej spotkać go w okresie zimowym, kiedy wędruje razem z innymi ptakami, w poszukiwaniu pokarmu głównie nasion olchy i brzozy, dlatego też na tych drzewach możemy je najłatwiej zaobserwować. Ptaki bardzo towarzyskie i ruchliwe, podczas wyjadania nasion, przyjmują akrobatyczne pozy. Zimą również chętnie gromadzą się przy karmnikach, gdzie zjadają nasiona konopi, słonecznika czy siemienia lnianego. W Polsce średnio liczny, a miejscami nieliczny ptak lęgowy. Gnieździ się głównie w Karpatach i Sudetach oraz w północno-wschodniej części kraju, gdzie wybiera środowiska związane z występowaniem świerka. Zasiedla więc głównie lasy iglaste i mieszane, z dużym udziałem drzew świerkowych.

*Warto dodać, iż jest ptakiem chronionym (**Źródła tekstu podane na końcu opisu**).*

W pewnym momencie na naszej drodze pojawi się odnoga, którą raczej zalecałbym ominąć, wróciwszy na znajdujący się w odległości około 500-700 metrów po naszej lewej stronie, wał. Oczywiście, jeśli trafimy na okres znacznych mrozów, to bardzo prawdopodobne, że nie będzie potrzeby omijania, gdyż bez problemu przeprawimy się po lodzie na drugą stronę. My z kolegą woleliśmy nie ryzykować, gdyż temperatura od kilku dni była w okolicy zera a miejscami lód na odnodze roztopił się. Po wejściu na wał, mamy

okazję podziwiać widok rozległych łąk i pól a także znaczne rozlewiska nadbużańskie. Dalej nasza wędrówka przebiega wałem, mijamy drogę przecinającą wał, w tle po prawej stronie małe, pojedyncze stodołki (**patrz zdjęcie nr 3**). Jako atrakcję można potraktować zajrzenie do środka do którejś z nich, nigdy nie wiadomo, co zastaniemy we wnętrzu. Oczywiście dodam, iż stodołki są dobrym miejscem (chronią przed wiatrem), żeby zrobić sobie krótki odpoczynek i przy okazji coś przekąsić. My wybraliśmy drugą stodołkę, gdyż miała jak widać częściowo otwarte drzwi (**patrz zdjęcie nr 4**). Jednakże trzeba mieć świadomość, że wchodzi się wyłącznie na własne ryzyko i odpowiedzialność. Są to bądź co bądź prywatne obiekty, zresztą w nienajlepszym już stanie. Pierwsza stodołka zresztą już na tyle była zniszczona, że w przyszłym roku pewnie zostaną z niej tylko wspomnienia.

Zdjęcie nr 3- Coraz rzadszy widok na łąkach.

Zdjęcie nr 4- Z zewnątrz nic ciekawego, ale w środku cisza i spokój.

Niestety po „odwiedzeniu” stodołek jesteśmy ponownie zmuszeni wrócić na wał, gdyż na naszej drodze stają znowu wszędobylskie rozlewiska. Idąc wałem można zauważyć po prawej stronie, bliżej rzeki pojawiający się w oddali las. Mijamy charakterystyczną, pomalowaną na niebiesko śluzę. Minawszy ją, możemy zejść na dół i udać się w kierunku widocznego w pobliżu rzeki lasu. Brzegiem lasu dochodzimy prawie do samego Bugu, by potem kierując się wzdłuż niego obserwować las o charakterze **grądu**, o którym wspomniałem poniżej w kilku zdaniach (**patrz zdjęcie nr 5**).

Zdjęcie nr 5- Na pierwszym planie widoczne graby.

Grąd - wielogatunkowy i wielowarstwowy las liściasty, typowy dla obszarów nizinnych i podgórszych, rosnący na siedliskach żyznych. W drzewostanie dominują dęby i graby z domieszką klonu, lipy, brzozy, osiki, jaworu, wiązu i jesionu. Ciekawostką jest to, że las o charakterze grądu wytwarza więcej ściółki niż pozostałe typy lasów, co wpływa na lepszą żyzność gleby. Dlatego też, lasy te były najczęściej wycinane pod pola uprawne. Jak wyczytałem w Wikipedii, tam gdzie teraz kiedyś znajdowały się grądy, teraz znajdują się pola uprawne. Zachowały się jedynie w miejscach, gdzie są trudności w przeprowadzaniu upraw.

Dalszy spacer prowadzi wygodną ścieżką, przy której od czasu do czasu trafiamy na ślady żerowania bobrów. W drzewostanie dominują **graby pospolite**, przynajmniej w pobliżu naszej drogi (**patrz zdjęcia nr 6 i 7**).

Zdjęcie nr 6- Charakterystyczny pień grabu pospolitego.

Zdjęcie nr 7- Liście grabu pospolitego.

Zdjęcie autorstwa Michaela Küppers- licencja Creative Commons

***Grab pospolity** - ciekawe drzewa z rodziny brzoźowatych. Posiadają gęstą koronę, osiągają wysokość do 25 metrów. Mają pień prosty o falistej powierzchni. Falistą powierzchnię widać na przekroju poprzecznym . Jako ciekawostkę można napisać, iż drewno grabu obok drewna buka jest jednym z najlepszych gatunków drewna do kominka. Drewno jest bardzo ciężkie i twarde, dlatego ma zastosowanie w produkcji elementów maszyn i narzędzi. Podobno drewno grabu jest najtwardsze ze wszystkich krajowych gatunków drzew. Graby lubią świeżą glebę wapienną, nie za suchą, ani za podmokłą. Należą do najbardziej odpornych na zacienienie drzew, występujących w Europie Środkowej. Obok zastosowań wymienionych wcześniej, graby należą do roślin ozdobnych, stosowanych na żywopłoty, gdyż doskonale znoszą cięcie. Graby nie rosną zbyt długo. Kończą swój wzrost w wieku 150 lat-200 lat, chociaż jak wyczytałem w internecie według niektórych autorów, w korzystnych warunkach może rosnąć nawet do 300 lat. Jak pisałem wcześniej wspólnie z dębami i lipą tworzą lasy mieszane zwane **grądami**. Niestety na skutek zajmowania żyznych siedlisk grądowych przez rolnictwo, drzewo to stało się dość rzadkie w naturze (**Źródła tekstu podane na końcu opisu**).*

Nasza droga prowadzi dalej wzdłuż Bugu. Wąska ścieżka zamieniła się w międzyczasie w szeroką drogę leśną, którą podążamy dalej. Mijamy po drodze lipy, klony, graby. W pewnym momencie droga się oddala, my kierujemy się wzdłuż rzeki. W tym miejscu Bug jest dosyć wąski, zamknięty w korycie z wysokim brzegiem. Po przejściu krótkiego odcinka las się kończy, a my wychodzimy na polanę. Uwagę zwraca mała stodółka, którą powinniśmy minąć po prawej stronie (**patrz zdjęcie nr 8**).

Zdjęcie nr 8- W oddali mała stodołka, którą miniliśmy po prawej stronie.

Dalsza wędrówka jest bardzo wygodna, idziemy bezpośrednio przy Bugu. Zmienia się też charakter rzeki. Rzeka wylewa się teraz bardzo szeroko.

Co jakiś czas trafiamy na rozlewiska, trzeba się nieźle napocić, żeby je pokonać, nie zamaczając butów. Jakoś nam się udało. Trzeba znaleźć wystarczająco wąskie przejście. W końcu dochodzimy do miejsca, gdzie na rzece Bug możemy zauważyć wyspę. Z powodu małej ilości czasu tuż za wyspą postanawiamy zawracać i kierujemy się z powrotem do Kiełpińca wałem. Oczywiście można powędrować dalej w dół rzeki. Dzięki wybraniu drogi powrotnej wałem przeciwpowodziowym, mamy możliwość ponownie przyjrzeć się krajobrazowi nadbużańskiemu i to z pewnej wysokości. Ma to zapewne swoje uroki. Wracając wałem mieliśmy okazję dostrzec przebiegającego w oddali lisa. Po około godzinnym spacerze dotrzemy do **Kiełpińca**.

Uwagi i komentarze proszę kierować na: roweroweprzygody@gmail.com

Życzę Przyjemnej Wycieczki...

Autor

Dokumentacja zdjęciowa:

Zdjęcia nr: 1,3,4,5,6,8 - Autor

Zdjęcie nr 2 – Zdjęcie autorstwa Sławomira Staszczuka - licencja Creative Commons

Źródło: http://pl.wiktionary.org/wiki/Plik:Carduelis_spinus_male.jpg

Zdjęcie nr 7 – autorstwa Michaela Küppers- licencja Creative Commons

Źródło: http://pl.wikiquote.org/wiki/Plik:Hainbuche-Trieb_17-04-2005.jpg

Źródła internetowe (linki):

- Opis czyżyka http://pl.wikipedia.org/wiki/Czy%C5%BC_zwyczajny
oraz <http://ptaki.info/czyż>
- Opis grabu pospolitego http://pl.wikipedia.org/wiki/Grab_pospolity
oraz <http://www.saip.aerdo.eu/grab-pospolity3.html>